

Stichting Steunfonds voor het werk van de Broeders van Taizé in Bangladesh

Gieten, april 2018

Beste mensen,

Wat later dan u van ons gewend bent, is hier het financieel verslag van de stichting. De bestuursvergadering waarin we dit verslag vaststelden was door ons bezoek aan Mymensingh wat later dan normaal.

In deze brief vindt u ook een verslag van dit bezoek geschreven door mijn broer Albert.

Namens de broeders in Mymensingh en alle mensen om hen heen wil ik u heel hartelijk danken voor uw blijvende steun aan hen.

Van harte wens ik u, namens een ieder een heel goede zomer toe.

Vriendelijke groeten,

Marchien van het Hof.

P.S. Als u de Nieuwsbrief niet langer wilt ontvangen, laat ons dat dan even weten (mail naar mvhhof@gmail.com of stuur een bericht naar M. van het Hof, Julianalaan 24 A, 9461 BT Gieten)

Van de penningmeester:

Wanneer ik maandelijks het dagafschrift van het Steunfonds uitprint en zie dat er weer vele giften, donaties en collecten voor de Broeders in Mymensingh zijn binnen gekomen, dan stemt mij dit tot grote dankbaarheid. Het Steunfonds heeft een heel groot aantal particulieren, scholen en kerken, die trouw blijven storten. Er vallen financiële gevers af, maar er komen ook nieuwe gevers bij. Fantastisch, dat het Steunfonds het werk van de Broeders van Taizé in Bangladesh financieel kan blijven ondersteunen.

Jammer dat enkele jaren geleden de Banken de adressering van de gevers heeft afgeschaft. Hierdoor is het onmogelijk gemaakt u met een kaartje te bedanken.

Nu de jaarrekening 2017 wordt gepubliceerd, zeg ik u (wederom) namens het Bestuur heel hartelijk dank voor uw financiële support. Wij, maar ook de Broeders in Mymensingh, zijn u zeer dankbaar.
Bep Huijbregtse

Toelichting op de jaarrekening:

Eind 2017 is wederom voor 2018 een garantiestelling afgegeven ad € 24.700,— voor CP Day Care & Choto Tara van de organisatie PCC (Protibondhi Community Centre). Het hoge saldo op de spaarrekening per 31 december 2017 is hiervoor bestemd. Begin 2018 is reeds € 7.000,— overgemaakt. Ook naar de Broeders is intussen € 8.100,— overgemaakt.

JAARREKENING 2017 Bestuursrekening NL80 ABNA 0580 7225 03

Debet		Credit	
saldo 1.1.2017	18.819.98	Broeders in Bangladesh	16.500.00
particuliere giften	24.499.15	PCC	25.500.00
giften van kerken,scholen,stichtingen	34.803.44	kosten rondzendbrieven	507.77
Opleiding predikanten	1.756.68	Baptisten Church Mijmensingh	5.000.00
verkoop artikelen	775.20	bankkosten	181.18
rijstpakketten	2.204.40	naar spaarrekening	29.550.00
Asha Nir	930.00	saldo 31.12.2017	4.469.92
	83.788.85		83.788.85

JAARREKENING 2017 SPAARREKENING NL41 ABNA 0496 174 320

saldo 1.1.2017	55,26		
van bestuursrekening	29.550.00		
rente	3.05	saldo 31.12.2017	29.608.31
	29.608.31		29.608.31

Stichting Steunfonds voor het werk van de Broeders van Taizé in Bangladesh
 Secretariaat: Julianalaan 24A, 9461 BT Gieten
 Bankrekening: NL80ABNA0580722503 te Middelburg
 ANBI instelling sinds 1-1-2008, fiscaal nr. 816651267, dossiernr. 54073
www.taizeinbangladesh.nl

Een persoonlijk verslag van een bezoek aan Mymensingh, februari 2018

Met twee zussen mocht ik mee naar Bangladesh om de vrienden in Mymensingh te bezoeken. Het was al weer twee jaar geleden en we wilden graag met eigen ogen zien welke veranderingen er in het land zijn en hoe het werk, begonnen door de broeders van Taizé, zich heeft ontwikkeld.

Twee jaar geleden werden we verrast door een nieuwe 4-baans snelweg van Dhaka naar Mymensingh met een heuse middenberm van beton waarin op enkele plekken doorgangen zitten zodat je rechts of links kunt afslaan. Toen legden we de 120 km af in ruim 2 uur. We verheugden ons daar weer op maar dat liep anders. Het verkeer lijkt weer te zijn toegenomen en het duurt al twee uur om de stad uit te komen. Het was stilstaan en wachten. Onze prima chauffeur had er een Bengaalse oplossing voor. Hij gebruikte een doorgang in de middenberm om op de andere rijbaan tegen het verkeer in te gaan rijden. Later zei hij dat het ons een uur tijd heeft gescheeld. Onze eerste ervaring spookrijder te zijn. Het liep goed af al had een zus angstige momenten. Je bent dan meteen geacclimatiseerd.

Wat opvalt zijn de bouwactiviteiten. Overal langs de weg nieuwe projecten: flats, fabrieken, steenhopen, zand, cement en vuilnis. Dat laatste was er altijd al en lijkt alleen maar erger te worden. Het gaat economisch beter in het land. Het land staat niet meer op de lijst van onontwikkelde landen wat voor hulporganisaties als bv. Oxfam/Novib reden is geen hulp meer te verstrekken. Overal wordt gebouwd en het gaat de hoogte in. Flats van 15 hoog of meer is heel normaal. Vaak zo dicht op elkaar gebouwd dat je vanuit het ene raam de overburen in een andere flat de hand kunt reiken.

Het weerzien met de broeders in Mymensingh was hartelijk. 's Middags was er in het park een bijeenkomst van het PCC met optredens van dans en zang. Regelmatig wordt dat georganiseerd en trekt veel publiek. Voor ons was het een mooie gelegenheid om direct al veel bekenden te ontmoeten. De uitnodigingen om te komen eten stroomden binnen maar we moesten in alle eerlijkheid zeggen dat we maar korte tijd bleven en dus niet iedereen konden bezoeken. De dag daarna was er op het terrein van de broeders een bijeenkomst van de groep Peace and Light die hun 10-jarig bestaan vierden. Dat gaat altijd gepaard met toespraken, spelletjes en samen eten. Voor ons weer een gelegenheid veel mensen te spreken. Hoogtepunt was een verloting die mij zelfs een prijsje opleverde. Grote opwindning toen ook Tina, Rajon en Ronny die naast me zaten ook een prijs wonnen. Lucky corner!

Zondagmorgen half acht naar de Baptistenkerk. Deze keer geen vraag om de preek te houden. Het is een kleine gemeenschap met hoge idealen. Liturgisch ongeordend maar met betrokkenheid van velen die een taak hebben in de viering. De kleine kinderen die er waren zitten een uur stil. Geen kindernevendienst of crèche maar met elkaar. Daar kunnen we nog iets van leren.

Een bezoek aan de Womans club, Mohilla club genoemd, is altijd een feest. Tahamina, Mita en Sheffali zijn daar de centrale personen. Mita heeft de leiding over het zakelijk gedeelte, borduurwerk, kleding maken en tassen, Sheffali over de tapijtworkshop en Tahamina heeft als taak de vrouwen pastoraal en sociaal te ondersteunen. Onlangs is er een nieuwe winkel geopend met ramen naar de straatkant. Commercieel een betere opzet

dat de oude winkel bij het PCC. De tapijtwerkplaats is ook verhuisd en ligt nu tegenover de vrouwenclub. We zagen veel nieuwe ontwerpen en hebben de indruk dat het goed gaat. Probleem blijft wel goede afzetmogelijkheden te vinden voor wat gemaakt wordt. Ze kunnen voor de toekomst niet afhankelijk blijven van de bezoeken van buitenlanders.

Een bezoek aan Bolaspur, een van de 5 day-cares van Choto Tara, was indrukwekkend en vrolijk. Spelletjes, dansen en muziek maken het leven van de kinderen met soms zware beperkingen even dragelijk en je wordt er zelf in meegenomen. Indrukwekkend om te ervaren, elke keer weer, met hoeveel betrokkenheid en liefde de medewerkers en de moeders omgaan met de kinderen.

Een bezoek aan Habibur die ik al veel jaren ken mocht niet ontbreken. Samen met Harun ruim 2 uur op weg naar Netranoka via een 4-tal CNG's. Habibur is blind en heeft jaren geleden een schooltje opgezet voor zeer slechtziende en blinde kinderen uit de omgeving. Sinds kort heeft hij ook kinderen die doof zijn en kinderen met autisme in de klas. We spraken indringend over de vraag hoe je dat doet, zoveel verschillende kinderen bij elkaar in één klas. Hoe kun je de vrijwillige leraren trainen in het omgaan met autistische kinderen? De inzet en betrokkenheid zijn groot maar het vraagt toch ook deskundigheid. Ik weet, dat zijn westerse vragen maar ik heb ze wel gesteld. Probleem om training te krijgen zijn de financiële middelen. Habibur had de vrijheid mij om steun te vragen zoals br. Frank destijds die ook gaf. Dat was aanleiding tot een ander gesprek. Ik heb geprobeerd hem duidelijk te maken dat het belangrijk is dat hijzelf probeert fondsen te vinden vanuit de lokale gemeenschappen. Ook de broeders zullen niet altijd steun kunnen geven. Bovendien voordat je het werk uitbreidt is het nodig te onderzoeken hoe en of dat betaald kan worden. Het is geweldig wat hij doet, de procedure is niet handig. Ik vertelde dat ook de broeders hun steun aan de diverse projecten aan het afbouwen zijn. Ze worden allemaal ouder en niemand weet hoelang zij nog in Mymensingh kunnen blijven. Al enige jaren is de inzet van hen de verantwoordelijken voor de verschillende projecten er van te doordringen dat ze onafhankelijk van de broeders moeten worden en eigen wegen moeten vinden om fondsen te verkrijgen als het niet lukt om selfsupporting te zijn. Vanaf 2019 zal de bijdrage die vanaf de broeders komt jaarlijks met 10% verminderen. Sommigen denken nog dat ze dan nog jaren de tijd hebben maar 10 jaar is heel kort.

Ik vrees dat ik Habibur heb teleurgesteld maar ook hij zal die verantwoordelijkheid meer zelf moeten gaan dragen. Terwijl ik bij Habibur was hebben de zussen bij de Mohilaclub gewinkeld. Je kunt tenslotte toch niet met lege koffers huiswaarts keren.

Altijd tijdens ons bezoek is er ook wel een sportdag. Deze keer iets eenvoudiger met spel en dans en zang. Ongelofelijk hoe zeer spastische kinderen kunnen dansen, ongelofelijk met welke kracht zij dat doen. Een bezoek daarna aan de speeltuin en rondrit met een treintje was een hoogtepunt. Of is het toch weer het samen eten?

De kinderen die op het station leven en samenkomen onder de naam: Wij zijn allen koningen, onder leiding van Hanif vierde een paar verjaardagen. Op de een of andere manier waren ze er achter gekomen dat ook ik jarig was. Dat werd gevierd met taarten. Een 50 tal kinderen die dagelijks moeten zien te overleven komen samen voor scholing en spel en zitten dan, hoe vrijgevochten ze zijn, een half uur stil te kijken en te luisteren naar dans en zang. Hanif en zijn staf hebben hun veel geleerd en er is veel onderling vertrouwen.

Een vorige keer waren we gast op het huwelijksfeest van Mita en haar man. We werden nu uitgenodigd voor een diner in het restaurant dat hij onlangs heeft geopend. Een prachtig restaurant op een goede locatie en het eten was heerlijk.

Woensdag 21 februari was het Nationale feestdag: International Mother Language Day, de viering van de onafhankelijkheid. Lange rijen mensen, alleen of in groepen, leggen bloemen bij het monument. Dat gaat de hele dag door vanaf 12 uur 's nachts. Wij gingen met een groep van het PCC om 7 uur. Een hele belevenis. Er zijn van ons veel foto's genomen. Zelfs buitenlanders vieren de Bengaalse onafhankelijkheid mee. Misschien wel grote koppen in de lokale krant.

De tijd gaat snel en we moeten nog het nieuwe huis van de Ark bekijken. Nou, dat was de moeite waard. Het is een prachtig gebouw buiten de stad. Mooie ruime kamers met twee bedden. De begeleider slaapt met het kind op een kamer. De kinderen worden ouder en de zorg soms zwaarder. Veel bewondering voor de inzet en de liefde voor de kinderen. Bapi en Musha waren jarig en natuurlijk ook voor mij weer taart. Bij de Ark zullen er meer veranderingen gaan komen.

De workshop gaat verhuizen en Pushpo Nir, het huis met 12 vrouwelijke leden gaat verhuizen naar het oude Shopno Nir nu de jongens van Shopno Nir naar het nieuwe huis zijn verhuisd. De Hall Room geschikt voor grotere bijeenkomsten zal gaan verhuizen naar achter Asha Nir.

Er zal een en ander moeten worden gedaan aan onderhoud en aanpassingen van het oude Shopno Nir . Gelukkig is er van de Internationale organisatie steun een en ander te realiseren.

Het zit er al weer op. We gaan naar Dhaka, met de trein, om het project waar Guillaume erg bij betrokken is te bezoeken. Een opvanghuis voor straatkinderen waar Polash en zijn vrouw de leiding hebben. Hij probeert kinderen uit de prostitutie te krijgen. Ze kunnen een tijdje in een centrum van het leger des Heils verblijven om los te komen van de prostitutie. Polash helpt hen dan om een baantje te vinden of een eigen handeltje op te zetten. Een prachtig project. Heel verrassend was het toegezongen te worden in het Nederlands. Een lied geleerd van het internet.

De laatste avond van ons verblijf nog een bezoek aan een groep studenten van de Bawn tribe. Zij zijn afkomstig uit de Hill Tracts en studeren in Dhaka. Een bijzondere ervaring tijdens een korte gebedsviering. In Bawn taal zongen we een lied mee dat ons nog heel bekend is: Welk een vriend is onze Jezus. Van een van hen hoorden we dat Billy Graham overleden was. Het was een bijzondere afsluiting van ons verblijf in Bangladesh. Een bijzonder land met bijzondere mensen. We nemen afscheid met hun vraag: bid voor ons. En wij zeggen donnabath, dank jullie wel voor wat je ons hebt gegeven.

En dan zijn we weer terug in een koud Nederland maar met een warm hart vol van zoveel warmte en hartelijkheid die zij ons hebben gegeven.

Eén koffer kwam niet mee. Die bleef achter in Istanbul. Maar ja, dat krijg je ook als een hond die koffer als zijn territorium markeert.

Albert van het Hof

Mede namens Jopie en Marchien

